

РЕШЕНИЕ

№ 3708

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **847** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба на [фирма], подадена чрез адв.А. Т. – САК, с която срещу Държавна агенция за метрологичен и технически надзор /ДАМТН/ е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 1100 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по НАХД № 13415/2016г. по описа на Софийски районен съд и КНАХД № 10794/2018г. по описа на Административен съд София-град във връзка с оспорването на Наказателно постановление № КГ-1850/05.05.2016г., издадено от председателя на ДАМТН, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила на 07.01.2019г. Решение № 479930/17.08.2018г. Претендира се и присъждането на законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 24.01.2020г., до окончателното ѝ изплащане. Претендира се и присъждането на направените по настоящото производство разноски.
В съдебно заседание исковата претенция се поддържа чрез адв.Ч., която мотивира съображения за осъществен състава на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Претендира присъждането на направените по производството разноски по представен списък.

Ответникът по иска, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание. Не депозира отговор на исковата молба.

Софийска градска прокуратура чрез участващия по делото прокурор К., дава заключение за основателност на исковата претенция като намира, че размерът на адвокатското възнаграждение е прекомерен с оглед обема на осъществената защита и фактическата и правната сложност на делото като счита, че следва да бъде намален до минималния размер, регламентиран в Наредба № 1/09.07.2004г.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № КГ-1850/05.05.2016г. на председателя на ДАМТН на ищцовото дружество за нарушение на чл.18б, ал.3, т.2 във вр. с чл.18б, ал.1, т.2 от Закона за чистотата на атмосферния въздух /ЗЧАВ/ е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева на основание чл.34в, ал.1 с.з.

По жалба на ищеца срещу наказателното постановление в Софийски районен съд е образувано НАХД № 13415/2016г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 479930/17.08.2018г., с което наказателното постановление е отменено като незаконосъобразно издадено. Решението е обжалвано от административнонаказващия орган като по жалбата е образувано КНАХД № 10794/2018г. по описа на Административен съд София-град. Производството по него е приключило с постановяването на Решение № 138/07.01.2019г., с което обжалваното решение на СРС е оставено в сила.

В производството пред районния съд ищецът е бил представляван от адв.М. И. – САК, преупълномощен от адв.А. Т.. Съгласно представения на л.50 по НАХД № 13415/2016г., договор за правна защита и съдействие, сключен на 13.07.2016г., страните са се договорили за цялостно процесуално представителство срещу възнаграждение в размер на 600 лева, платими в брой, като в договора е отразено, че сумата е внесена.

Същият договор в заверено копие е представен като приложение към исковата молба /л.9 по делото/ и приет като доказателство.

В производството пред административния съд ищцовото дружество е представлявано от адв.Ч., преупълномощена от адв.А. Т., кат последната е депозирала писмен отговор по жалбата. На л.20 по делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен на 06.12.2018г., като съгласно него страните са се уговорили адв.Т. да осъществи процесуално представителство срещу възнаграждение в размер на 500 лева, платими в брой. Съгласно отразеното в договора сумата е внесена. Препис от договора е приложен към исковата молба /л.17/ и приет като доказателство.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Съдът е сезиран с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи направените от ищеца разходи за адвокатско възнаграждение за правна помощ и процесуално представителство по обжалването на Наказателно постановление № КГ-1850/05.05.2016г., издадено от председателя на ДАМТН. С оглед това искът следва да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Отговор на въпроса за правната квалификация на така предявената претенция е даден

и в т.1 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк. д. № 2/2014 г., ОСК на ГК на ВКС I и II колегия на ВАС, според което „...Нормата на чл.1 ЗОДОВ очертава от обективна и субективна страна отговорността на държавата и общините за вредите от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица. Държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. ... Видът на незаконосъобразния акт, вредите от който подлежат на обезщетяване, определен по признаците, визирани в АПК, не се сочи като законов критерий за приложението на ЗОДОВ. За разлика от него, понятието "административна дейност" е посочено изрично, както в съдържанието на правната норма на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, така и в нейното заглавие: "Отговорност за дейност на администрацията". Подобен е законодателният подход и в разпоредбата на чл. 2 ЗОДОВ, която установява отговорност на държавата за вреди при осъществяване на правозащитна дейност и е озаглавена "Отговорност за дейност на правозащитните органи". Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции - административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт.

... Дейността по административно наказване по естеството си е правораздавателна дейност на администрацията, насочена е към разрешаване на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административнонаказателна компетентност. Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт, той не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна

дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.“

Искът е насочен срещу Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, която е юридическо лице по арг. от разпоредбата на чл.2, ал.1 от У. правилник на ДАМТН и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК.

Предвид изложеното, съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим.

Разгледан по същество искът е основателен, по следните съображения:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Фактическият състав, при осъществяването, на който възниква правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Ищецът извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издаденото от председателя на ДАМТН Наказателно постановление № КГ-1850/05.05.2016г., отменено с решение на Софийски районен съд по НАХД № 13415/2016г., влязло в сила на 07.01.2019г.

Съгласно мотивите по т.1 от ТП № 2/19.05.2015г., следва да се приеме, че издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

Предвид това съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен административен акт - наказателно постановление.

По отношение на заявените имуществени вреди, представляващи заплатен адвокатски хонорар:

Безспорно по делото се установи, че от ищеца е налице извършено заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 1100 лева в полза на адв.А. Т. за осъщественото от нея процесуално представителство пред въззивната и касационната инстанция във връзка с обжалването на процесното наказателно постановление.

Надлежното отразяване на това плащане в договора за правна защита и съдействие от 13.07.2016г. и 06.12.2018г. е достатъчно доказателство за това, че разходът е направен - т.1 от ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС. Това плащане представлява за ищеца нанесена имуществена вреда, тъй като е довело до намаляване на неговото имущество.

В производството пред районния съд по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, до изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.94 от 29 ноември 2019г., при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноски в полза на нарушителя, както когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство, не се присъждат разноски срещу държавата. След като липсва процесуална възможност да се уважи претенцията за разноски в административнонаказателното производство на лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание /ТР № 2/03.06.2009г. на ОСК на ВАС/, се налага извод, че направените от него разноски за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на наказателното постановление, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство. Спорът дали така извършените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване по съответния ред на наказателното постановление представляват имуществена вреда за жалбоподателя в административнонаказателното производство и ищец в настоящото, намираща се в причинна връзка с отмененото наказателно постановление, е разрешен с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ОСК на ВАС, което е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове – чл.130, ал.2 ЗСВ.

Според посоченото решение „при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон“.

Предвид изложеното, съдът намира за осъществен състава на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ досежно претендираното от ищеца обезщетение в размер на 1100 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. По изложените съображения исковата претенция следва да бъде уважена до пълния предявен размер от 1100 лева като бъде осъден ответникът да заплати и законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 24.01.2020г., до окончателното ѝ изплащане.

Основателна при този изход на спора е претенцията на ищеца за присъждане на направените по производството разноски. Такива са доказани в общ размер на 325 лева, от които 25 лева за заплатена държавна такса и 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 06.01.2020г., представен на л.21 по делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА, по предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Държавна

агенция за метрологичен и технически надзор да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1100 /хиляда и сто/ лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди от незаконосъобразно издаденото Наказателно постановление № КГ-1850/05.05.2016г. председателя на ДАМТН, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска /24.01.2020г./ до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Държавна агенция за метрологичен и технически надзор да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 325 /триста двадесет и пет/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: